

[Vagn Bro.]

under Nr. 2 og Nr. 4, anbefale at stemme imod Nr. 1 og anbefale at svare: Stemmer ikke til Ændringsforslag Nr. 3.

C. C. Heilesen: Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sagde, at han med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 1 maatte henholde sig til den Afstemning, der har fundet Sted her i Salen forleden, og det er rigtigt, at ved denne Afstemning bortfaldt Ændringsforslaget derved, at Lovforslagets § 47 om, at Parterne fremtidig selv skal betale Højesteretsekstrakterne, erklæredes for vedtaget med 75 Stemmer mod 71, hvorefter altsaa 146 Medlemmer skulde have deltaget i Afstemningen. Den højtærede Formand erklærede forleden i Forbindelse med en anden Afstemning, at naar Sekretærene havde opgivet Afstemningstallene, var de naturligvis rigtige, og man tør jo ikke modsige Formanden. Alligevel maa det dog vistnok være tilladt at mene, at der var adskillige af Stemmetallene forleden, over hvilke der var en ikke ringe Mystik, saaledes ogsaa over Stemmetallene med Hensyn til det paagældende Ændringsforslag, hvorefter der skulde have været 146 Medlemmer til Stede, hvilket vist vanskeligt kan tænkes, naar man ved, hvor mange Medlemmer der faktisk var fraværende. Derfor forekommer det mig nu, at det at henholde sig til Afstemningen forleden ikke er saa uhyre vægtigt. Imidlertid, hvordan det nu end forholder sig hermed, paa hvilken Side nu end vore udmærkede Betjente maatte være medregnet forleden, forekommer det mig, at selv om der er ærede Medlemmer, der maatte have Betænkelighed ved det i og for sig rimelige i, at Parterne ikke beyrdes med Udgifter til Ekstrakterne, der, saadan som jeg forleden udviklede det, for en væsentlig Del udfærdiges for Rettens Skyld, med hvilke Retten ogsaa fører en vis Kontrol, og som det derfor er urimeligt at lægge Udgifter til over paa Parterne — hvordan man nu end ser paa det Spørgsmaal, vil jeg haabe, at man i hvert Fald i Dag vil korrigerende Afstemningen forleden ved Vedtagelsen af det Ændringsforslag, der nu foreligger, fordi dette i hvert Fald er meget beskedent, idet det alene begrænser Lovforslaget saaledes, at man *kan* paalægge Udgifterne ved Ekstrakterne, hvor der er særlig Grund dertil, naar der altsaa kan siges at foreligge et særligt Misbrug fra Parternes Side, og det forekommer mig, at man i hvert Fald kun i dette Tilfælde med nogen Rimelighed kan lægge Udgifterne over paa Parterne.

Jeg vil derfor meget indtrængende henstille, at alle, der mener, at Retsafgifterne bør sættes ned — og derom synes der at være Enighed her i Tinget —, vil stemme for det Ændringsforslag, der nu foreligger som Nr. 1.

Ved Bedømmelsen af Ændringsforslag Nr. 3, som er det andet Ændringsforslag, hvorom jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger, bør der lægges Vægt paa, at dette Ændringsforslag kun er et Tillæg til allerede gældende Overgangsbestemmelser mellem den gamle Procesordning og Retsplejereformen. De allerede gældende Overgangsbestemmelser har givet den begrænsede Kreds af Underretssagførere, der ved Retsplejelovens Ikrafttræden den 1. Oktober 1919 havde Bestalling, Møderet for Landsretten fuldstændig lige med Landsretssagførere. Her er altsaa i Virkeligheden kun Tale om en *Betegnelse*, her er alene Tale om et Navn. Nu er ganske vist Forholdet det, at de juridiske Kandidater, der 1. Oktober 1919 havde Beskikkelse som Underretssagførere, hvis de vilde have Beskikkelse som Landsretssagførere, har maattet underkaste sig Landsretssagførerprøven, og det har mange af dem da ogsaa gjort. Baade af Hensyn hertil og af Hensyn til de nye Landsretssagførere vilde det, som jeg tidligere har omtalt her, af Hensyn til den ligelige og retfærdige Behandling af alle, der jo i Lovgivningen altid bør være et meget vigtigt Hensyn, formentlig ikke have været urimeligt ogsaa at kræve en Prøve her, men da Bestemmelsen er en Overgangsbestemmelse, kan jeg efter det Indhold, Ændringsforslaget har, hvorved der dog sikres, at de paagældende, der faar Adgang til at kalde sig Landsretssagførere, baade har procederet og procederer i et saadant Omfang, at det ikke kan anses at være forbundet med nogen afgørende Betænkelighed at give dem den Betegnelse, der er ønsket, anbefale det Forslag, her foreligger.

Noget andet er, at de Betragtninger, der er anført med Hensyn til, at der kunde være og er andre Spørgsmaal at overveje, ogsaa efter min Opfattelse er rigtige. Det er rigtigt, at der navnlig med Hensyn til de examinati juris, der har første Karakter, men først har faaet Bestalling efter 1. Oktober 1919, er Spørgsmaal at overveje, og ogsaa i øvrigt er der adskillige Spørgsmaal med Hensyn til Sagførervæsenet at overveje. Jeg ser deri en Bekræftelse af Rigtigheden af det Synspunkt, jeg gentagne Gange har gjort gældende under det foreliggende Forslags Behandling, at man burde have gjort hele Sagførervæsenet til Genstand